

Hồi Thứ Năm

Bích Linh Tiểu Xà: Vật Hộ Thân

Lão có ai phát hiện hành tung của họ. Hay nói đúng hơn, lão vô danh dù đây đây kinh lịch giang hồ vẫn quả quyết không phát hiện bất kỳ điều gì khả nghi cho thấy họ đã bị ai đó lên bám theo dò xét.

Lão thở trút ra một hơi nhẹ nhõm khi cùng với Sầm Phong chui khuất vào ngôi hoang miếu, một biểu hiện cho biết sắp đến chỗ đông người cư ngụ, một tiểu trấn hay một chỗ thôn dã nào đó:

- Đi một hơi hơn mười dặm, ắt hẳn người đã mệt, cảm thấy cần ngơi nghỉ? Chỉ tiếc, phải hơn canh giờ nữa trời mới sáng và đây là nơi duy nhất có thể tạm nghỉ chân. Nếu không, lão phu sẽ đưa người vào thẳng trấn thành phía trước, nhất định sẽ có chỗ nghỉ ngơi vừa an toàn vừa đầy đủ tiện nghi hơn.

Sầm Phong đã quá mệt, cứ thế buông người nằm bừa giữa miếu, không ngại bẩn thỉu và hôi hám:

- Chẳng phải chúng ta đang tìm cách lánh xa chỗ đông người, sao lão trượng bảo nếu vào được trấn thành sẽ an toàn hơn?

Lão cũng tìm chỗ ngồi nghỉ và cố tình ngồi cạnh cửa miếu với hai mắt luôn ngó ra ngoài, nhìn vào màn đêm đen dày đặc và vô tận:

- Đấy là điều người luôn ghi nhớ, sẽ có lợi cho bản thân người sau này. Vì chỗ nào đông người nhất cũng sẽ là chỗ an toàn nhất, hướng hồ người đã có thuật dị dung. Nếu thuần thực và thật nhanh tay dị dung, chẳng phải người chỉ trong thoáng mắt là có thể đổi thay diện mạo và dễ dàng trà trộn vào giữa nơi không biết cơ man nào là người với người sao?

Sầm Phong nhồm đầu lên nhìn vào nhân dạng đen lờ mờ của lão:

- Nhưng với vóc dáng hầy còn là một đứa trẻ như tiểu bối, chỉ e rằng dù có giỏi dị dung đến đâu thì chính vóc dáng này cũng tự cáo giác thân phận.

Lão gật gù:

- Người có nhận định như thế chứng tỏ tự thâm tâm người càng lúc càng hưng thú với thuật dị dung? Không sai, muốn đạt đến tột đỉnh sự cao minh của thuật dị dung, tự người phải suy nghĩ nhiều về đủ mọi điều và mọi cách, sao cho sẽ không bị ai phát hiện người đã dị dung. Thế cho nên, nếu có ai xem thường, và nhất là chê thuật dị dung không mấy quang minh lỗi lạc thì đấy chỉ là những suy nghĩ nông cạn và hẹp hòi.

Bởi công phu nào cũng là công phu và không hề có thứ công phu hoặc không cần luyện hoặc chỉ luyện qua loa là đạt ngay mức cao minh. Nếu người thật sự chịu chuyên tâm khổ luyện, hãy tin lão phu, ắt sẽ có lúc dù người có võ công không bằng người nhưng vẫn có cách làm người khốn đốn vì không thể nào biết họ phải đối phó với tất cả bao nhiêu địch nhân, bởi vì tất cả đều do mỗi một mình người nhờ thuật dị dung nên thiên biến vạn hóa vô chừng.

Sầm Phong gật đầu tán đồng:

- Tiểu bối cảm thấy thích nhất là lúc mừng tượng cảnh mình đang cận kề địch nhân nhưng ngược lại địch nhân không biết tiểu bối là ai, cho dù tiểu bối chính là kẻ họ đang truy tầm.

Lão bật cười:

- Người cũng đã nghĩ đến cảnh tượng đó rồi sao? Đúng vậy, đó là cảnh lão phu cũng từng nghĩ đến. Và càng nghĩ thì lão phu càng phấn khích, quyết khổ luyện để thực hiện cho bằng được điều sẽ gây thích thú đó. Nhờ vậy, lão phu mới có thuật dị dung thiên hình vạn trạng như thế này. Nhưng có điều này lão phu đành phải thành thật khuyên người.

Sầm Phong ngồi bật lên:

- Mong được lão trượng chỉ giáo.

Lão háng giọng và khuyên bảo Sầm Phong với vẻ quan tâm ngỡ là không bao giờ có:

- Đó là người phải biết tự lượng sức, đừng bao giờ miễn cưỡng, cố tâm dùng thuật dị dung để tiếp cận một nhân vật mà người còn chưa đủ tự tin là có thể lừa được nhân vật đó hay không. Người chỉ mạo hiểm nếu cam thấy rằng dù vạn nhất bị đối phương phát hiện người vẫn đủ bản lĩnh hoặc để đối phó hoặc để tìm phương đào tẩu. Nói tóm lại, ngoài thuật dị dung người vẫn cần có đôi chút chân tài thực học. Hai điều này bổ khuyết cho nhau, quyết không thể thiếu.

Sầm Phong chân thành tiếp nhận lời chỉ giáo của lão, đồng thời cũng tự ý lấy tay xoa bóp lớp dị dung:

- Ý lão muốn nói để mạo nhận thành nhân vật Đường Gia Dịch, bản lĩnh võ học của lão trượng vẫn đủ để đối phó với điều vạn nhất có thể xảy ra?

Lão cười tủm tỉm:

- Điều người vừa hỏi đã là một phương diện hoàn toàn khác, chỉ cần một chút tinh quái ma mãnh với phần nào mạo hiểm là đủ. Yếu tố võ học không quan trọng. Và lão phu đã thành công nhờ biết rằng Đường Gia Dịch lão nhi trong những ngày này

tuyệt đối không thể đột ngột xuất hiện ở quanh đây. Thạch tiểu tử với Mạc nha đầu vì không biết mới bị lão phu lừa cho một phen sợ đến vỡ mật.

Lão vừa dứt lời, chợt có tiếng của Mạc Thanh Sầu hậm hực vang đến từ xa:

- Khá khen cho lão Thiên Biến Vạn Diện đã dám hý lộng bốn cô nương, ắt lão muốn ném thử Thiểm Điện Phi Dao của Mạc Thanh Sầu này có đủ nhanh và đủ sắc bén không chứ gì?

Không phủ nhận bản thân có ngoại hiệu là Thiên Biến Vạn Diện, lão lập tức tỏ ra hốt hoảng:

- Nguy tai. Nha đầu họ Mạc nếu đã đến ắt nhờ có cao nhân hỗ trợ. Bằng không, chỉ một mình ả quyết không đủ bản lĩnh bám theo, nhất là còn giữ kín hành tung khiến lão phu không thể phát hiện.

Thanh âm của Thạch Hạo Nhiên liền tiếp nối vang lên và xuất phát từ một phương vị khác, cách khá xa so với phương hướng Mạc Thanh Sầu vừa phát thoại. Giọng của Thạch Hạo Nhiên vừa tỏ ra hậm hực vừa hả hê hí hửng:

- Thiên Biến Vạn Diện Đoạn Mộc Lý, lão có biết như thế thì cũng quá muộn. Vì cũng như câu: “Đi đêm lẩm ắt có ngày gặp ma”, ai bảo lão dám mạo nhận một nhân vật mà bất luận ai nghe đến danh đều biết sẽ không bao giờ được tha mạng nếu vạn nhất để xảy ra chạm trán? Đấy chính là sơ hở của lão khiến bọn ta sớm nhận ra có sự sai biệt giữa lão chỉ là kẻ mạo nhận với một Đường tiên bối đích thực chưa lần nào tỏ ra từ tâm.

Thiên Biến Vạn Diện Đoạn Mộc Lý lập tức đứng bật dậy và tiến đến gần Sầm Phong, miệng thì quát vang ra bên ngoài hoang miếu:

- Theo lời người nói thì có vẻ như lão họ Đường hiện có mặt ở đây? Người định lừa dọa lão phu ư? Đừng lầm tưởng như thế và cũng đừng nghĩ Đoạn Mộc Lý lão phu là hạng dễ bị dọa như thế. Nếu muốn báo hận vì đã bị lão phu cho một phen chết khiếp. Người và nha đầu họ Mạc hãy đường đường xuất hiện. Đừng dùng thủ đoạn ấu trĩ đó đối với lão phu vô ích.

Có tiếng Mạc Thanh Sầu vang lên, nhưng không phải nói với Thiên Biến Vạn Diện Đoạn Mộc Lý là nhân vật đã mạo nhận Đường Gia Dịch:

- Đường tiên bối nghe rồi đấy. Chính lão Đoạn Mộc Lý vừa tự miệng thừa nhận điều đã làm. Lão còn không tin Đường tiên bối hiện đang truy tìm lão.

Sầm Phong thầm lo sợ cho lão Đoạn Mộc Lý:

- Dường như điều vạn nhất lão trượng đã lo hiện đang xảy ra? Lão trượng định đối phó thế nào? Hay là chạy?

Lão Đoan Mộc Lý cười nhưng rất gượng:

- Lão họ Đường tuyệt đối không thể đến đây nhanh như thế. Nhưng cho dù lão ấy có đến thật, lão phu đâu muốn chạy cũng không thể thoát. Chỉ còn mỗi một cách là trông nhờ vào người thôi.

Sầm Phong ngạc nhiên:

- Nhờ vào tiểu bối? Tại sao?

Đoan Mộc Lý khom người thì thào vào tai Sầm Phong:

- Tại vì người đã được lão phu truyền cho thuật dị dung. Để đáp tạ, người không thể không tận lực giúp lão phu thoát nạn.

Sầm Phong chột hiểu:

- Ý lão trượng muốn tiểu bối dùng bí đồ Hồng Ma Bảo để trao đổi sinh mạng của cả hai chúng ta?

Lão thâm thì:

- Đây cũng là một phương cách khả dĩ. Người hứa giúp lão phu chứ?

Chột có một tràng cười thâm trầm và lạnh lùng vang đến, tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm chột lòng những ai thoát nghe:

- Đoan Mộc lão nhi đừng quên Đường mỗ là hạng người như thế nào. Chớ mơ tưởng những chuyện viễn vông. Vì bí đồ Hồng Ma Bảo dù trân quý nhưng chưa đủ đánh đổi đến những hai sinh mạng. Hãy chọn đi, hoặc tự sát trước lúc Đường mỗ động thủ, hoặc hãy tìm cách có trong tay Hồng Ma Bảo bí đồ và dùng nó để bảo toàn sinh mạng bản thân. Ha ha...

Sầm Phong chấn động, vội bước tránh xa lão Đoan Mộc Lý:

- Tiểu bối không hề giữ bí đồ trong người, lão trượng...

Đoan Mộc Lý đã nhích theo chân Sầm Phong và cũng vội lên tiếng không để Sầm Phong nói dứt lời:

- Người chớ ngại lão phu hạ thủ để đoạt một vật đã biết là không hề có trong người người. Hơn thế nữa, chẳng phải lão phu từng nói là bình sinh chưa xuống tay sát hại một đứa bé như người bao giờ ư? Đừng tìm cách xa lánh lão phu. Trái lại, đây là lúc cả hai chúng ta cùng kề vai sát cánh, bất luận nguy hiểm thế nào lão phu hứa cũng không bỏ mặc người.

Sầm Phong cảm kích nhìn lão:

- Nếu vậy, dù để bảo toàn sinh mạng của chính bản thân, tiểu bối hứa quyết không tiết lộ nơi cất giấu bí đồ, trừ phi điều đó có thể giúp cả hai chúng ta toàn mạng?

Đến lượt lão Đoan Mộc Lý hớn hở trước thái độ quá ư khảng khái của Sầm Phong:

- Lão phu quả không nhìn lầm về ngươi. Vì không chỉ thuần hậu, ngươi còn sinh ra đường như đã có sẵn nhân tâm hiệp cốt. Người hào hiệp như ngươi bình sinh lão phu chỉ gặp mới là lần duy nhất.

Sầm Phong được tán dương chỉ biết gượng cười và khi toan nói nữa thì nghe giọng cười thâm trầm lạnh lùng lại vang đến:

- Tiểu oa nhi kia chớ xuẩn động. Vì không lẽ ngươi muốn chịu chung số phận với lão Đoan Mộc vốn dĩ chỉ quen dùng những lời hoa mỹ giả dối để lừa người như thế sao? Hãy mau bước ra ngoài này, trước khi ngươi hoặc bị lão Đoan Mộc hạ thủ, hoặc bị ta vì hết nhẫn nại, đành động thủ đoạt mạng cả hai và không hề luyến tiếc cho dù có phải mất đi cơ hội chiếm đoạt bí đồ.

Sầm Phong lại lo ngại, đành thì thào hỏi lão Đoan Mộc:

- Lão trượng, không bất ngờ hạ thủ tiểu bối chứ?

Lão Đoan Mộc Lý như không quan tâm đến điều đang làm Sầm Phong lo ngại. Trái lại lão cứ láo liêng đảo mắt nhìn quanh:

- Không ai không quan tâm đến bí đồ. Người đừng hốt hoảng, vội bước ra ngoài, chỉ là tự đưa thân đến nạp mạng cho lão quỷ họ Đường mà thôi. Có đi thì người và lão phu cùng đi. Chỉ cần người kiên định, đừng bao giờ đại miệng để lộ nơi cất giấu bí đồ, lão phu đoan chắc, dù lão Đường rất muốn vẫn không đủ dõm lược chạm đến ngươi. Dù chỉ chạm vào chéo áo của ngươi, lão cũng không dám.

Lối dẫn vào trong hoang miếu lập tức bị cuộn thốc lên và để xuất hiện một bóng nhân ảnh có đôi mục quang lấp loáng sát khí. Bóng nhân ảnh đó còn quát thật to:

- Ta đã nói bí đồ chỉ có thể đổi lấy một mạng. Đoan Mộc lão nhi sao vẫn chưa tự sát? Hay là đợi ta ra tay, ban cho kẻ to gan như lão một cái chết bất thành nhân dạng? Nếu vậy, Đường Gia Dịch này sẽ cho Đoan Mộc lão nhi ngươi toại nguyện. Hãy chờ!

Sầm Phong vừa nhìn thấy bóng nhân ảnh cất tay toan xuất thủ, lập tức kêu lên:

- Muốn biết nơi cất giấu bí đồ, lão không được động đến bất kỳ ai trong hai người bọn ta.

Nhưng bóng nhân ảnh vẫn động thủ, đầu tiên là chộp vào Sầm Phong và toang quăng qua một bên:

- Tội của ngươi ta sẽ xử trị sau. Hãy mau tránh ra để ta thu thập lão Đoan Mộc.

Thái độ của bóng nhân ảnh quả hung hăng độc ác. Nhưng thay vì sợ, đột nhiên lão Đoan Mộc Lý cười vang:

- Lão Đường dám chạm vào tiểu oa nhi thật sao? Nếu vậy, lão đã chán sống, thử xem lão còn cách nào thu thập sinh mạng lão Đoan Mộc này? Ha ha...

Vừa nghe lão Đoan Mộc Lý cười, lạ thay, bàn tay của bóng nhân ảnh vừa chạm vào Sầm Phong liềng buông vội ra. Không chỉ có thế, bóng nhân ảnh còn găm thét rất kinh hoàng:

- Tiểu oa nhi dám lên dùng độc ám hại ta? A...

Sầm Phong khôn xiết bàng hoàng, nhất là không thể hiểu vì sao bóng nhân ảnh lại nói như thế. Và Sầm Phong càng bàng hoàng thêm bội phần khi phát hiện bóng nhân ảnh bỗng có cử chỉ kỳ quặc, là bất ngờ dùng tay hữu tự đoạn gãy cánh tay tả đến tận sát bờ vai. Đó là cánh tay vừa được bóng nhân ảnh dùng để chộp vào Sầm Phong.

Nhưng Đoan Mộc Lý có lẽ biết vì sao bóng nhân ảnh có thái độ như thế, lão lại cười:

- Lão Đường đã bị trúng chất độc vào loại có một không hai. Dù có tự phế bỏ cánh tay, độc chất vẫn còn theo máu huyết ngấm nhanh vào nội thể, lão chắc chắn sẽ bị độc phát thân vong mà thôi. Vậy là Đoan Mộc Lý lão phu từ nay về sau còn lo gì bị Đường Gia Dịch lão nhi người truy tìm sát hại. Ha ha...

Bóng nhân ảnh chính là Đường Gia Dịch, bấy giờ vì không chịu nổi tràng cười hàm ý châm chọc của lão Đoan Mộc nên bất ngờ động thân lao ào đến dùng tay hữu cầm cánh tay tả đã đoạn gãy quật mạnh vào đầu lão Đoan Mộc:

- Đường Gia Dịch ta vị tất dễ vong mạng như Đoan Mộc Lý vô dụng người. Hãy nạp mạng cho ta.

“Vù...”

Lão Đoan Mộc Lý vẫn đứng phía sau Sầm Phong. Động tác lao chồm đến của Đường Gia Dịch làm Sầm Phong kinh hoàng chỉ biết đứng ngây như phỗng, khiến bất kỳ ai nếu ở ngoài nhìn vào thế nào cũng ngỡ đòn sát thủ của Đường Gia Dịch là dành cho Sầm Phong.

Vừa lúc đó, lão Đoan Mộc Lý đứng ở phía sau Sầm Phong đã kịp thời quất vào tai, hối thúc Sầm Phong:

- Người nháy tránh được bao nhiêu cứ nháy. Lão Đường đã phát cuồng, không ai có thể lường hết lão Đường còn những hành vi hoang dã gì nữa.

Bị tác động bởi tiếng quát của lão Đoan Mộc, Sầm Phong giật mình và ngã nghiêng người qua một bên, đồng thời nhìn thấy lão Đoan Mộc cũng ngã nghiêng lẩn tránh tương tự. Nhờ đó cả hai đều thoát cảnh bị lão Đường Gia Dịch quật cánh tay gãy của chính lão vào người.

Và Đường Gia Dịch quả thật đã phát cuồng. Lão đột ngột quật chéch cánh tay gãy của lão qua, vẫn nhắm vào lão Đoan Mộc Lý và nếu hụt thì tiếp đó cũng sẽ nhắm vào Sầm Phong:

- Ta giết bọn người. A... a...

“Ào...”

Lão Đoan Mộc Lý thất kinh, lập tức bật tung người lên cao, đầu sắp chạm vào nóc miếu hoang.

“Vù...”

Sầm Phong kinh hoàng, cũng rất muốn tung thân lao vút theo lão Đoan Mộc. Chỉ tiếc vì không biết võ công nên Sầm Phong không thể nào lao lên được, đành chờ đợi bị cánh tay gãy của lão Đường Gia Dịch quật vào.

Nào ngờ Đường Gia Dịch lại hét:

- Chưa gì đã chạy. Ta đã đoán thế nào Đoan Mộc Lý lão nhi cũng sẽ có phản ứng như thế. Quả không sai chút nào. Vậy hãy nạp mạng cho ta. Ha ha...

Đường Gia Dịch cũng tung người lên cao, vừa bám theo lão Đoan Mộc vừa dùng hữu thủ quật một chưởng mãnh liệt hất mạnh lên trên.

“Ào... ào...”

Sầm Phong nhờ đó, vì sinh mạng được lão họ Đường tạm bỏ qua, nên có cơ hội mục kích cảnh tượng kinh hoàng cũng do lão họ Đường gây nên. Đây là ngọn chưởng uy mãnh của lão lập tức bao trùm ra chấn mạnh vào lão Đoan Mộc.

“Bung!”

Dư lực còn chấn lão Đoan Mộc va đập vào nóc miếu, làm cho nhiều mảnh ngói vụn rơi vỡ tứ tung.

“Rào... rào...”

Không những thế, dư kinh của lão Đường còn đủ đầy uy lực để tiếp tục gây chấn động toàn bộ ngôi hoang miếu, làm cho nó từ từ xiêu vẹo, vặn nghiêng, tạo nên những chuyển động răng rắc.

Lo sợ thế nào cũng bị dè bẹp, Sầm Phong kinh hoàng, vội co chân lao phốc ra ngoài.

Vừa lúc đó ngôi hoang miếu liền đổ ụp.

“Ầm!”

Bụi từ đó tung bay khắp nơi khiến màu đêm đen đã dày càng dày thêm, che kín hoàn toàn thị tuyến của Sầm Phong.

Đến khi bụi mù tan lắng, Sâm Phong giương mắt nhìn quanh và chỉ phát hiện một đống đổ nát trước đó từng là ngôi hoang miếu, không thấy lão Đuan Mộc Lý hoặc lão Đường Gia Dịch đâu cả.

Sâm Phong toan cất tiếng gọi, chợt nghe ở giữa đống đổ nát bỗng phát ra tiếng kêu rên.

Sâm Phong lại nhìn quanh, chỉ khi không thấy điều gì khả nghi mới lặng lẽ tiến đến chỗ đổ nát.

Lúc đến gần chỗ phát ra tiếng rên, Sâm Phong khe khẽ lên tiếng:

- Có phải lão trượng đấy không?

Đáp lại, Sâm Phong nghe một câu hỏi, khó nhận rõ là do lão Đường hay lão Đuan Mộc phát ra:

- Người vẫn chưa chết sao, tiểu oa nhi?

Sâm Phong nghi ngại, bước lùi lại:

- Ai thế?

Thanh âm nọ vẫn thều thào:

- Là lão phu đây. Hãy mau giúp lão phu thoát ra ngoài nào.

Sâm Phong lại tiến lên, nhưng vì cẩn trọng nên cứ hỏi:

- Nếu đúng là lão trượng, xin hãy cho biết ngoài thuật dị dung thì còn một vật gì nữa lão trượng đã trao cho tiểu bối?

Giọng nói yếu ớt nọ đúng là của lão Thiên Biến Vạn Diện Đuan Mộc Lý:

- Người cẩn trọng quá đấy. Có phải vì lão phu đã kiệt lực sắp chết nên người không nhận ra giọng nói lúc thì khà khà, khi thì the the của lão phu? Người vẫn giữ vật biến âm của lão phu đấy chứ?

Vì đã nhận đúng là lão Đuan Mộc nên Sâm Phong vội vàng tìm lão giữa đống đổ nát.

Mãi đến lúc trời tang tảng sáng Sâm Phong mới tìm thấy lão.

Toàn thân lão dính đầy huyết tích, dù đã khô nhưng vẫn rõ. Sâm Phong ái ngại cho lão:

- Lão trượng bị thương nặng lắm sao?

Lão Đuan Mộc Lý không thể tự đứng lên, đành thở dài và giương đôi mắt lơ lơ nhìn Sâm Phong:

- Người có nhìn thấy lão Đường? Thật không ngờ dù đã bị trúng độc sắp chết, lão Đường vẫn còn hung hãn đến thế.

Sầm Phong đưa tay toan đỡ lão đứng lên:

- Để tiểu bối đưa lão trượng tìm y phu chữa trị.

Lão hốt hoảng vội kêu:

- Đừng chạm vào lão phu. Nếu chạm vào, lão phu ắt chết ngay.

Sầm Phong kinh sợ, rụt tay lại:

- Thương thế của lão trượng nặng đến thế sao? Nhưng nếu không sớm tìm y phu, tiểu bối đâu có cách nào giúp lão trượng bình phục?

Lão ngao ngán thở dài:

- Nhưng người sẽ giết lão phu nếu cứ miễn cưỡng chạm vào. Mà thôi, có lẽ người vẫn chưa rõ vì sao hễ chạm vào là lão phu chết, đúng không? Để lão phu giải thích cho người rõ. Vì dù có giấu, vạn nhất lão phu chết nhưng chưa kịp nói, chẳng hóa ra lão phu chết mà không nhắm mắt vì cuối cùng vẫn không sao biết nơi đã được mẫu thân người cất giấu bí đồ. Người vẫn nhớ điều hai chúng ta đã định tâm trao đổi?

Sầm Phong gượng đáp:

- Đương nhiên vẫn nhớ. Nhưng lão trượng không nói cũng không sao. Vì...

Lão ngắt lời:

- Không, lão phu phải nói. Vì không riêng gì mục Bạch Phát, kể cả lão Đường Gia Dịch cũng đã tự chuốc thảm họa đúng vào lúc cả hai vừa chạm đến người.

Sầm Phong giật mình:

- Lão trượng muốn nói chính tiểu bối là nguyên nhân khiến lão bà Bạch Phát Cốt Thủ vong mạng?

Lão thở hắt ra và quả quyết:

- Người không thấy lạ vì thủy chung lão phu không dám chạm vào người? Thay vào đó, lão phu thà truyền thụ thuật dị dung cho người hơn và sẽ nhanh hơn nếu tự tay dị dung hộ người? Chưa hết, người lẽ nào cũng không kinh ngạc và tự hỏi, liệu đến bao giờ mới mất mạng vì đã bị Bích Linh tiểu xà ngoạm vào?

Sầm Phong lại giật mình thêm một lần nữa:

- Phải rồi, tại sao chứ? Không những thế, ở tiểu bối còn có cảm giác như không bị độc chất hoành hành nữa, tại sao?

Lão cười cười:

- Lão phu đã nói dối người khi bảo do giữ quy tắc nên thà phá lệ hơn là phá bỏ quy tắc, kỳ thực người đang là chủ nhân của Bích Linh tiểu xà. Người luôn được Bích Linh tiểu xà ẩn dấu đó trong người bảo vệ, khiến bất luận ai chạm vào người đều phải

trả giá bằng chính sinh mạng. Lão phu vì không muốn uống mạng nên thà truyền thuật dị dung cho người hơn là chạm vào người.

Lần thứ ba, Sầm Phong bị giật mình:

- Bích Linh tiểu xà đang ẩn trong người tiểu bối? Ôi chao! Có thật như thế không? Nếu là thật, hoàng thiên thổ địa ơi, vậy thì có khác nào sinh mạng của tiểu bối luôn trong tình trạng bị uy hiếp, sẽ chết bất kỳ lúc nào một khi bị tiểu xà giở chứng và ngoạm cho một phát?

Và với phản ứng thật tự nhiên, Sầm Phong toan cởi bỏ y phục, trước là để tìm, sau là để trút bỏ hiểm họa nếu quả thật những gì lão Đuan Mộc Lý vừa nói đều đúng, nghĩa là Bích Linh tiểu xà đang ẩn đâu đó ngay giữa lớp y phục của Sầm Phong.

Lão Đuan Mộc Lý hốt hoảng hét ngăn lại:

- Người không được mạnh tay càng không thể để lộ định ý toan hất hủi con tiểu xà. Bằng không, Bích Linh tiểu xà vốn là linh vật, vừa thông linh, vừa nhất mực tận trung, nếu phát hiện bị hất hủi, phản ứng của nó bản thân người không sao kham nổi.

Toàn thân Sầm Phong nghe chừng như hóa đá vì lạnh giá:

- Dựa vào đâu lão trượng đuan quyết Bích Linh tiểu xà không chỉ đang ẩn trong người tiểu bối mà nó còn xem tiểu bối như thể chủ nhân?

Lão chợt nhắm mắt lại, tịnh không lên tiếng, khiến Sầm Phong ngỡ ngàng và nghĩ lão đã chết. Nào ngờ lão lại lên tiếng, tuy giọng nói đã yếu ớt muôn phần:

- Lão phu phen này e khó giữ nổi sinh mạng. Đành một lần duy nhất thật lòng với tha nhân, nghĩa là đối với người, cũng có thể xem đây là điều đáp lại những quan tâm tin tưởng chỉ có người là kẻ duy nhất đã dành cả cho lão phu.

Sầm Phong vội lên tiếng, với vẻ áy náy lộ rất rõ:

- Lão trượng...

Nhưng lão bỗng mở mắt, cất giọng ngắt ngang lời Sầm Phong:

- Hãy nghe những gì lão phu sắp thổ lộ, đừng ngắt lời dù chỉ một lần, rõ chưa? Nếu trái lời, khiến người không thể nghe hết những gì cần nghe, sau này dù có hối cũng quá muộn.

Và lão ào ào nói:

- Lão phu tuy không tận mắt mục kích mọi điều xảy ra nhưng qua những gì đã vắn hỏi tiểu tử và Mạc nha đầu, cùng với lời thuật của mục Bạch Phát, lão phu hỏi người có phải Tiền Giả Kim đã bất cẩn động thủ để vô tình gây thương tổn đến tiểu xà Bích Linh? Tiểu xà là linh vật, thái độ của họ Tiền đương nhiên khiến tiểu xà không thể không nghĩ nó bị hất hủi. Điều đó vô tình nữa là tiểu xà bị chấn bay về phía người, hậu quả là

người lẽ ra đã chết vì bị tiểu xà phát tác ngoạm vào. Nhưng lão phu lại lấy làm lạ, vì người vẫn sống dù có bị độc chất của tiểu xà gây khốn đốn một lúc. Tuy vậy, nhờ sống đến ngần tuổi này, lão phu vì có nhiều lịch duyệt nên sau đó chợt vỡ lẽ...

Sâm Phong nghe như uống từng lời ngờ như quá hoang đường của lão Đoan Mộc. Vì thế, cho dù lão vừa ngừng lời, ắt do mệt sau khi đã nói một thôi dài không ngừng. Sâm Phong vẫn nhẫn nại ngồi im, chờ nghe lão nói tiếp, đồng thời không hề biết cũng như không nhận ra nhịp hô hấp của lão lúc này kể ra đã quá nhẹ, yếu đến độ khó thể biết sẽ sớm chấm dứt lúc nào. Mà Sâm Phong không nhận ra cũng phải, phần vì niên kỷ hãy còn nhỏ, chưa nhìn thấy ai lâm cảnh này bao giờ, phần vì lão Đoan Mộc lại tiếp tục phát thoại, dù chỉ là phều phào nặng nhọc. Lão nói:

- Người thử nói xem phản ứng tự nhiên của người bị độc xà cắn thương như thế nào? Có phải là hốt hoảng, sau đó tìm cách giữ bỏ hoặc sát hại độc vật hầu tránh mọi nguy hiểm có thể khiến họ mất mạng? Người đừng đáp, cứ nghe lão phu nói. Là thế này, may mà người đã không có những phản ứng như lão phu vừa nói. Vì thế, tiểu xà đang lâm cảnh ngộ như đã bị chủ nhân của nó là Tiền Giả Kim phụ bạc hất hủi, nó ngoạm vào người nhưng lại thấy người không có phản ứng gì gây hại cho nó. Điều hiển nhiên là nó tìm thấy ngay cảm nhận được an ủi, được đón nhận ở chính bản thân người. Nó nhìn được ngay người chính là tân chủ nhân của nó. Bởi đó, nó đã lưu lại, vừa thu hồi dần dần chất độc nó đã phóng hạ vào người theo cách của nó, vừa sẵn sàng bảo vệ người nếu có kẻ dám động phạm đến người. Đó là điều đã xảy ra cho mục Bạch Phát, sau thì đến lượt lão họ Đường. Giờ thì người hiểu rồi chứ?

Sâm Phong vì hiểu nên chợt nảy ra nhiều nghi vấn không thể không bật hỏi:

- Từ lúc nào lão trượng có nhận định này, cho đến khi tin chắc vào nhận định đó vì phát hiện mục Bạch Phát Cốt Thủ chết vì độc của tiểu xà Bích Linh?

Giọng của lão dần dứt đoạn:

- Lão phu tuy kém may mắn vì có võ học... không bằng người. Nhưng đổi lại, nhờ nhanh nhạy và tinh tế. Không bao giờ hành sự hồ đồ nếu chưa suy nghĩ thấu đáo, chính vì thế lão phu mới... bảo toàn tính mạng cho đến tận lúc này. Bằng không... lão phu dù có đến trăm mạng ắt cũng đã chết đủ trăm.

Sâm Phong thất kinh gọi lão:

- Lão trượng định nói lần này kể như lão trượng không thể vượt qua? Đừng, đừng như thế. Vì lão trượng vẫn chưa tiến vào Hồng Ma Bảo theo sở nguyện bình sinh kia mà?

Lão cười héo hắt:

- Lão phu chết rồi thì một mình người tha hồ độc chiếm mọi bí ẩn ở Hồng Ma Bảo. Người nên vui mừng mới phải, cứ sao sầu muộn, tỏ vẻ tiếc thương cho lão phu?

Sầm Phong bối rối, không nói nên lời:

- Vì... vì rằng...

Lão vụt thở hắt ra, sau đó lại mệt nhọc hít vào một hơi dài ắt hẳn đang cần cho lão tiếp tục chi trì và kéo dài thêm sinh mạng đã đến hồi chung cuộc:

- Chưa một ai thật sự quan tâm đến lão phu như người lúc này. Vì vậy... lão phu chợt thấy cảm kích lạ. Và để đền đáp, lão phu muốn... muốn...

Chợt lão rướn người lên, mặt đỏ bừng vì đang cố sức nói ra điều định nói nhưng thật khó khăn:

- Ở Kim Lăng... lão phu có lưu lại một ít vật dụng... đã tích từ nhiều năm qua... Nay cho người... cho người... gọi là đền đáp... lần tao ngộ này... có một mảnh... một mảnh cẩm nang trong người... lão phu... người... cứ... xem qua... ắt... rõ... nhớ... đấy... vì...

Mặt lão càng lúc càng đỏ phừng phừng. Có lẽ lão còn nhiều điều muốn nói, muốn căn dặn, cũng có thể gọi là trần trối nhưng vì lực đã kiệt, sức đã cùng nên lão không sao nói được.

Sầm Phong bán loạn, vội chộp vào lão, vừa lay vừa gọi:

- Lão trượng! Lão trượng!

Nhưng vì lão đã bất động, hơi thở cũng đã ngừng, mọi dấu hiệu chứng tỏ cho Sầm Phong biết lão đã chết, nên Sầm Phong phủ phục người lên thân hình lão, vừa kêu vừa khóc:

- Lão trượng xin đừng vội chết. Chí ít hãy cố gắng gượng để nghe tiểu bối tỏ thật một điều. Đó là tiểu bối cũng đã dối gạt lão trượng. Tiểu bối không hề biết bí đồ Hồng Ma Bảo ở đâu. Tiểu bối hổ thẹn vì đã nói dối lão trượng là người vừa tỏ ra thật tâm với tiểu bối. A... lão trượng, tiểu bối thật không xứng đáng với lòng tin của lão trượng. Tiểu bối thật bất xứng... a... a...

Lão Đoan Mộc Lý vẫn bất động, mọi lời Sầm Phong vừa thức nhận có lẽ đã quá muộn do lão không thể nghe.

Mãi khi không còn gì để nói, Sầm Phong vì tin chắc lão đã chết nên đứng lên, toan tìm chỗ táng thân cho lão.

Chợt có tiếng cười khinh khỉnh bỗng vang ra từ ngay phía sau Sầm Phong, một giọng nữ nhân rất rõ:

- Nhìn người thương khóc lão Đoan Mộc, ta có cảm nghĩ như người không hề biết lão sẽ không bao giờ có thái độ tương tự nếu đổi lại người chết là người. Cố sao người sâu thẳm đối với người lẽ ra đã có thể sẵn sàng hạ sát đoạt mạng người?

Giọng nói này Sầm Phong đã từng nghe. Vì thế, thay cho thái độ quay lại, Sầm Phong đã bất chợt cầm đầu bỏ chạy.

Nhưng tức khắc đã có một bóng người xuất hiện chặn lối Sầm Phong:

- Sao người vội bỏ chạy? Há là người quên, nếu không nhờ ta và Mạc cô nương từng mạo hiểm ứng cứu, chẳng phải người đã mất mạng vào tay Tiền Giả Kim từ lâu rồi sao? Đừng quá hoảng sợ. Bọn ta chỉ muốn tốt cho người mà thôi.

Sầm Phong bị chặn lối và người xuất hiện chặn lối không ai khác ngoài Thạch Hạo Nhiên. Đồng thời Sầm Phong cũng biết rằng, giọng nữ nhân khi nãy đã vang lên ắt bây giờ đã tiến đến từ phía sau. Nghĩa là Sầm Phong đang bị uy hiếp từ hai phía, một sự hợp lực của hai cao thủ, là Thạch Hạo Nhiên và Mạc Thanh Sầu, hoàn toàn vượt quá khả năng tự cứu của Sầm Phong.

Sầm Phong tuyệt vọng đứng lại:

- Thạch huynh và Mạc tỷ xin dừng làm khó tiểu đệ. Vì nếu nhị vị đến đã lâu ắt đã nghe những lời sau cùng tiểu đệ đã thú nhận với Doan Mộc lão tiền bối. Rằng tiểu đệ thật sự không biết nơi nào đang cất giấu bí đồ Hồng Ma Bảo.

Thạch Hạo Nhiên cười nửa miệng, ung dung khom chạy tiến đến gần Sầm Phong:

- Dĩ nhiên ta có nghe. Nhưng nếu bảo bọn ta tin thì không bao giờ. Bởi vì sao, người có biết không?

Ở phía sau Sầm Phong có lẽ Mạc Thanh Sầu cũng đã tiến lại gần. Vì đã có tiếng của Mạc Thanh Sầu vang lên ngay sát cạnh Sầm Phong, cố tình phụ họa với lời Thạch Hạo Nhiên vừa nói. Mạc Thanh Sầu bảo:

- Để ta nói cho người biết vì sao bọn ta tuy có nghe nhưng không tin. Đó là vì lão Doan Mộc Lý là một nhân vật nhiều tâm cơ trá ngụy. Bọn ta làm sao biết những lời vừa rồi của người là thật tâm hay chỉ là do lão Doan Mộc bày kế, xui người phải giả vờ nói như thế để bảo toàn sinh mạng cho chính người? Đừng oán trách nếu bọn ta nói thật là không hề tin người.

Sầm Phong chấn động và khiếp hãi, nhất là khi thấy Thạch Hạo Nhiên có cử chỉ như là sắp sửa chộp vào. Sầm Phong vội kêu:

- Xin đừng chạm vào tiểu đệ. Nếu không, Thạch huynh ắt sẽ chết thảm.

Thạch Hạo Nhiên khựng lại, chứng tỏ đã có ý định chộp Sầm Phong và bị tiếng kêu của Sầm Phong làm cho lo lắng. Thạch Hạo Nhiên hỏi ướm:

- Có phải người muốn nói trong người người thật sự đang có Bích Linh tiểu xà ẩn náu bảo vệ?

Sầm Phong toan đáp, chợt nghe Mạc Thanh Sầu từ phía sau lên tiếng:

- Thạch bằng hữu tin có chuyện đó thật sao? Đừng quên mọi điều chúng ta vừa nghe là đều do lão trá ngụy Đuan Mộc tự đoán vào nói. Biết đâu có thể là kế của lão, chủ ý giúp tiểu oa nhi an toàn? Nếu tin lão, có khác nào chúng ta bỏ cuộc, vì không còn cách nào chiếm đoạt bí đồ vào tay?

Nét mặt của Thạch Hạo Nhiên nhăn nhó vì bối rối:

- Nhưng đêm qua chính lão họ Đường cũng đã thúc thủ. Lão đã phải tháo chạy, sinh mạng hiện như thế nào chưa rõ. Mặc cô nương bảo không vì Bích Linh tiểu xà thì vì nguyên do gì?

Họ đã tỏ ra sợ hãi. Điều đó khiến Sầm Phong phấn khích và lần đầu tiên mạo hiểm tự cho tay vào người:

- Tiểu đệ vẫn không quên đã được nhị vị giải thoát khỏi tay lão họ Tiền. Vì thế, sẽ là bội ân nếu để nhị vị vô tình nên bị Bích Linh tiểu xà hại chết. Tiểu đệ sẽ cho nhị vị tận mắt nhìn thấy tiểu xà.

Nhưng Sầm Phong vì không biết tiểu xà đang chui rúc ở đâu, cũng có thể là tiểu xà không hề có trong người, nên dù tìm mãi vẫn không chạm vào bất kỳ vật gì giống như tiểu xà.

Thạch Hạo Nhiên dĩ nhiên đang chờ Sầm Phong tự tay lôi tiểu xà ra. Và vì không thấy nên Thạch Hạo Nhiên vững tin dần, với nụ cười lại hiển hiện trên đôi môi khinh ngạo:

- Người đã tìm thấy tiểu xà chưa? Nếu đã thấy, sao không mau đưa ra cho bọn ta tường lãm? Hay là người không có?

Sầm Phong luống cuống và tự hiểu nếu ngay bây giờ không có tiểu xà để đưa ra thì sinh mạng kể như hi hữu. Do quá lo quá sợ, Sầm Phong cứ hốt hoảng đáp bừa:

- Đương nhiên tiểu đệ đã tìm thấy tiểu xà. Nhưng nếu lôi nó ra chỗ sáng một cách đột ngột, vạn nhất tiểu xà vì hoảng, vô tình gây hại cho nhị vị thì khốn, tiểu đệ thật không biết có nên lôi ra hay không?

Nụ cười của Thạch Hạo Nhiên vụt tắt, đồng thời họ Thạch còn tự bước lùi lại:

- Nhưng nếu người không trưng ra, bọn ta làm sao biết người có hay không có Bích Linh tiểu xà trong người?

Sự sợ hãi của Thạch Hạo Nhiên khiến Sầm Phong chột vứng tâm. Và với một ý nghĩ chột đến. Sầm Phong cố tình lấy tay ra, một bàn bay không hề có cầm theo bất kỳ vật gì:

- Nếu trưng ra, giả dụ như có hậu quả tồi tệ xảy ra, nhị vị dù không trách nhưng tiểu đệ vẫn áy náy. Thôi thì nhị vị cứ tin vào điều đó thì hơn. Còn như không tin hay là

có ai đó trong nhị vị thử tự ý chạm vào tiểu đệ xem sao? Thạch huynh dám không? Hay để Mạc tử thử vậy.

Vừa nói, Sầm Phong vừa bạo gan cố tình tiến đến gần họ Thạch.

Thạch Hạo Nhiên làm gì dám chạm vào Sầm Phong, vì thế đành bước lùi tiếp tục, cố giữ một khoảng cách có thể bảo là an toàn giữa y và Sầm Phong.

Bất chợt Sầm Phong quay ngược người về phía sau, cũng bạo gan tiến đến gần. Mạc Thanh Sầu.

Mạc Thanh Sầu thoát đầu lo sợ, vội bước lùi như Thạch Hạo Nhiên. Nhưng sau đó với nét mặt quả quyết, Mạc Thanh Sầu chợt dừng lại và bất thần chộp vào Sầm Phong:

- Tiểu oa nhi thật ngông cuồng. Người ngờ ta không dám sao? Xem đây.

“Vù...”

Sầm Phong giật mình, vừa dừng chân vừa nhắm mắt lại, vì tin chắc bản thân phen này khó mong thoát chết.

Nhưng cũng lúc đó có tiếng Mạc Thanh Sầu kêu rú:

- Ôi! Bích Linh tiểu xà!

Sầm Phong mở mắt ra và lập tức thấy Mạc Thanh Sầu mặt tái mét, lại còn hốt hoảng lùi thật xa. Qua đó, Sầm Phong còn nhận thấy Mạc Thanh Sầu đang trừng trừng nhìn vào đầu đó trên người Sầm Phong. Nghi hoặc, Sầm Phong vội cúi đầu nhìn theo ánh mắt đang tỏ ra khiếp đảm của Mạc Thanh Sầu. Và lần này Sầm Phong thực sự nhìn thấy một cái đầu nhỏ với những vẩy sáng sắc xanh đang lo le một lưới đỏ gồm hai ngọn nhỏ ở phần được xem là miệng của cái đầu kỳ quái đó.

Bích Linh tiểu xà đang cuộn thân thành một vòng nhỏ quanh cổ áo của Sầm Phong, chỉ giương đầu ra gọi là sẵn sàng ứng phó và hạ sát bất kỳ ai dám chạm vào Sầm Phong đang là chủ nhân của nó.

Thạch Hạo Nhiên cũng đã tận mắt nhìn thấy Bích Linh tiểu xà:

- Hóa ra mọi điều lão Đao Mộc nói lúc sắp chết đều là sự thật?

Tuy kêu như thế nhưng lạ thay, Thạch Hạo Nhiên không hề lo lắng hoảng sợ. Trái lại y còn đột ngột lao bổ đến chỗ Đao Mộc Lý đang nằm.

“Vút!”

Sầm Phong không sao đoán hiểu hành vi của Thạch Hạo Nhiên có ý nghĩa gì. Chỉ thêm lạ khi phát hiện đến lượt Mạc Thanh Sầu cũng lao đến cạnh thi thể lão Đao Mộc Lý.

Và khi lao đến nơi, Mạc Thanh Sầu chợt xuất thủ, tỏ ý ngăn cản hành vi đang lục lọi kiếm tìm gì đó của Thạch Hạo Nhiên. Mạc Thanh Sầu còn quát:

- Người không được độc chiếm. Vì theo thỏa thuận, mọi vật đều phải được chia đồng đều cho cả hai ta. Hãy thực hiện theo thỏa thuận hoặc là người phải chết. Đỡ!

“Vù...”

Do bị Mạc Thanh Sầu xuất thủ, Thạch Hạo Nhiên buộc lòng phải xuất lực đối phó:

- Nào ai có ý độc chiếm? Dừng tay ngay. Hãy chờ Thạch mổ tìm thấy cấm nang của lão đã. Không dừng tay à? Đỡ thì đỡ!

“Ào...”

Sâm Phong vỡ lẽ, hóa ra họ đang tranh đoạt bức cấm nang gì đó lão Đuan Mộc đã phó thác cho Sâm Phong.

“Ầm! Ầm!”

Mạc Thanh Sầu và Thạch Hạo Nhiên vẫn tiếp tục giao phong, không ai nhường ai và nhất là không để đối thủ có cơ hội tiến đến gần thi thể của lão Đuan Mộc Lý hơn.

Bất nhẫn, đồng thời là lo cho lão Đuan Mộc dù chết cũng không yên thân, Sâm Phong chột gào to:

- Xin nhị vị dừng tay cho. Cố sao nhị vị vội tranh giành những di vật kỳ thực đã được Đuan Mộc lão tiên bố trí ký thác cho tiểu đệ?

Họ hoàn toàn không hề nghe tiếng Sâm Phong gào. Hoặc có nghe thì họ mãi động thủ giao phong nên cứ giả vờ như không nghe.

Sâm Phong chột nảy một ý liều, lập tức chạy đến giữa họ:

- Tiểu đệ đến đây. Nếu nhị vị vẫn không dừng tay, vạn nhất có ai đó chạm vào tiểu đệ thì đừng trách một khi bị Bích Linh tiểu xà gây hại.

Bỗng bị Sâm Phong lấy thân chen ngang vào, họ vì sợ Bích Linh tiểu xà nên đồng loạt dừng tay.

Nhân cơ hội đó, Sâm Phong tiến đến gần hơn và tự tay lục tìm bức cấm nang trong người lão Đuan Mộc.

Một lúc sau, khi đã có cấm nang vào tay, chỉ là một dòng chữ nhỏ với vài ba tự dạng được viết vội mà thoạt nhìn qua Sâm Phong đã dễ dàng ghi nhớ nội dung. Sâm Phong vừa đưa lên cao cho họ nhìn thấy vừa giận dữ xé bỏ trước ánh mắt tham lam và luyến tiếc của họ:

- Vì những điều lợi chung, nhị vị từng sẵn lòng liên kết. Nay chỉ vì muốn thủ lợi riêng, nhị vị lại sẵn sàng trở mặt, xâu xé và tàn sát lẫn nhau. Nhị vị không thấy hổ thẹn sao? Đã vậy, tiểu đệ nguyện hủy bỏ vật này cho nhị vị thấy, làm người ngoài điều lợi

cũng cần có nhân tính. Không thể mỗi lúc một trở mặt, bất nghĩa với nhau. Xé này, hủy bỏ này.

Thạch Hạo Nhiên tức tối, nói qua tiếng rít:

- Người chỉ là đứa trẻ chưa ráo máu đầu, am hiểu gì thế thái nhân tình để lớn tiếng giáo huấn bọn ta?

Họ vẫn không dám làm gì Sầm Phong. Và sự thể này khiến Sầm Phong tự tin mỉm cười:

- Nếu tiểu đệ thật sự vì lỗi lời khiến Thạch huynh tức giận thì xin có lời tạ lỗi. Tuy nhiên tiểu đệ chỉ vì không thích nhìn thấy Thạch huynh và Mạc tử trở mặt. Trái lại, nếu nhị vị ứng thuận, tiểu đệ có một ý này, nhất định sẽ có lợi cho cả ba người chúng ta.

Mạc Thanh Sầu bủ môi:

- Ở người, ngoài bí đồ Hồng Ma Bảo thì liệu còn vật gì có thể khiến đem đến những điều lợi cho bọn ta?

Thạch Hạo Nhiên chột cau mày:

- Hay là người thật sự có ý định đó, muốn sẽ chia mọi tuyệt học ở Hồng Ma Bảo với bọn ta?

Sầm Phong gật đầu:

- Quả là đệ có ý đó. Và nếu nhị vị ứng thuận, ba người chúng ta sẽ liên kết. Đệ tin chắc những tuyệt học ở Hồng Ma Bảo là thừa đủ để chia đều cho ba chúng ta.

Mạc Thanh Sầu nghi ngờ:

- Sao người đột nhiên có hảo ý này? Có phải vì muốn bọn ta làm điều gì đó giúp người chăng?

Thạch Hạo Nhiên liền đoán:

- Để xem nào. Hay là người nhờ bọn ta an táng lão Đoan Mộc hộ người?

Sầm Phong lại gật đầu:

- Đó là việc thứ nhất, vì tiểu đệ vô năng thực hiện. Còn việc thứ hai là...

Mạc Thanh Sầu cau có:

- Người là ai để có tư cách sai phái bọn ta phải hành động thế này thế khác?

Thạch Hạo Nhiên đã tỏ rõ tâm cơ nhiều hơn so với Mạc Thanh Sầu:

- Ta biết đó là việc gì rồi. Có phải người muốn nhờ bọn ta bảo vệ, đưa người an toàn đến chỗ cất giấu bí đồ Hồng Ma Bảo?

Sầm Phong cười vui:

- Thạch huynh đoán không sai. Vì bản thân đệ tuy vô tình có Bích Linh tiểu xà bảo vệ nhưng một là đệ chưa quen cách điều động hoặc ra lệnh cho tiểu xà, hai là có thể đệ sẽ bị một vài ác nhân bất ngờ ra tay hạ thủ. Khi đó, thử hỏi nhờ đệ bị táng mạng ngay thì dù liền sau đó ác nhân cũng chết vì tiểu xà, điều đó phỏng có ích gì? Chi bằng nếu có nhị vị hỗ trợ, chỉ cần sớm phát hiện sắp có kẻ hạ thủ, cả ba chúng ta vẫn sẽ an toàn, vì có Bích Linh tiểu xà bảo vệ. Không đúng hay sao?

Mạc Thanh Sầu luôn đa nghi:

- Nhưng lấy gì làm tin sau đó người sẽ giữ lời sẽ chia mọi tuyệt học cho bọn ta? Vạn nhất người trở mặt, dùng Bích Linh tiểu xà sát hại bọn ta để độc chiếm thì sao?

Sâm Phong quả quyết đáp:

- Đệ sẽ lập trọng thệ để nhị vị tin. Vì đệ cũng từng hành động như thế và đã được Doan Mộc lão tiên bối tin.

Thạch Hạo Nhiên chợt hỏi:

- Mà này, nếu ta nhớ không lầm thì chính người vừa quả quyết là không biết bí đồ cất giấu ở đâu. Vậy người giải thích ra sao về điều mâu thuẫn này?

Sâm Phong cố giấu vẻ bối rối, hy vọng không bị họ, nhất là bị Thạch Hạo Nhiên phát hiện:

- Đó là đệ hành động theo lời chỉ điểm của Xuân di, bảo là phải lúc thực lúc hư mới mong đối phó nổi những hiểm trá trên giang hồ. Nhưng nếu nhị vị không chấp thuận thì thôi. Một mình tiểu đệ tự xoay sở có lẽ cũng xong.

Bị lòng tham thúc giục, Mạc Thanh Sầu là nhân vật đầu tiên đáp ứng:

- Nếu người dám lập trọng thệ được, Mạc Thanh Sầu ta nhận lời.

Sâm Phong liền lập thệ. Vì thế đến lượt Thạch Hạo Nhiên cũng đáp ứng:

- Ta cũng mong sao người giữ lời. Hướng hồ người dù sao vẫn chỉ là một đứa bé. Ta không tin ở tuổi người cũng đã sớm tiêm nhiễm những thủ đoạn man trá. Được, chúng ta sẽ bắt đầu bằng việc an táng cho lão Doan Mộc Lý xấu số. Được chứ?

- o O o -